

Сичова Анастасія Олександрівна,

кандидат політичних наук, доцент, викладач кафедри публічного управління та адміністрування, Луганський національний університет імені Тараса Шевченка, пл. Гоголя, 1, м. Старобільськ, Луганська область, 92701, моб.тел.: 066 281 54 57, e-mail: fampproprof@ukr.net, <https://orcid.org/0000-0002-0273-8469>

НУО ТА ПРАКТИКА ADVOCASY В ГЛОБАЛЬНОМУ ЦИКЛІ РОЗРОБКИ ПОЛІТИЧНИХ РІШЕНЬ

Анотація: У статті аналізується вплив неурядових організацій на формування національного та міжнародного політичного порядку денного через застосування адвокаційних стратегій захисту інтересів локальних спільнот. Авторка розглядає характер діяльності неурядових груп на основі теорії обміну та концепції політичної відповідальності, зазначаючи, що більшість міжнародних інституцій визнає за НУО надання виключно соціальних послуг, залишаючи поза увагою їхні політичні функції. У статті акцентується увага на структурі можливостей, що безпосередньо впливає на вибір адвокаційної стратегії та містить такі елементи, як інституційні механізми, політичні обставини і доступ до ресурсів. Особливо підкреслюється актуальність формування транснаціональних адвокаційних мереж через тісну співпрацю між НУО на регіональному, національному та міжнародному рівнях з приводу реалізації відповідних локальних проєктів. Авторка наголошує на тому, що головним інструментом впливу НУО залишається інформаційний ресурс, від ефективності застосування якого залежать результати адвокаційної кампанії. Так, до пріоритетних інформаційних механізмів НУО відносяться символічна політика, моніторинг даних, практика підзвітності, а також залучення впливових осіб за допомогою матеріальних або моральних аргументів. Керуючись плинною природою адвокаційних організацій, було запропоновано типологію взаємодії між неурядовими інституціями, із зазначенням сильних і слабких сторін для кожного формату співпраці. Авторка статті також підкреслює амбівалентну природу НУО, які, з одного боку, сприяють подоланню дефіциту демократії на місцях завдяки ширшим можливостям, але, з іншого боку, ставлять під сумнів необхідність певних владних установ через заміщення останніх саме неурядовими структурами.

Ключові слова: неурядові організації, НУО, адвокація, адвокаційні групи, інформаційна кампанія.

Sychova Anastasiia Olexandrivna,

candidate of political science, Lecturer at Public Governance and Administration Department, Luhansk Taras Shevchenko National University, pl. Gogol, 1, Starobelsk, Luhansk reg., 92701, tel.: 066 281 54 57, e-mail: fampopprof@ukr.net, <https://orcid.org/0000-0002-0273-8469>

NGO AND ADVOCACY PRACTICE IN THE GLOBAL CYCLE OF DEVELOPMENT OF POLITICAL DECISIONS

Abstract: The article analyzes the influence of non-governmental organizations on the formation of national and international political agenda through the use of advocacy strategies to protect the interests of local communities. The author examines the nature of activities of non-governmental groups based on the theory of exchange and concept of political responsibility, noting that most international institutions recognize NGOs as providers of social services only, ignoring their political functions. The article focuses on the structure of opportunities that directly affects the choice of advocacy strategy and contains such elements as institutional mechanisms, political circumstances and access to resources. The relevance of forming transnational advocacy networks through close cooperation between NGOs at the regional, national and international levels for implementation of relevant local projects is particularly emphasized. The author emphasizes that information resource, the effectiveness of which depends on the results of advocacy campaign, remains the main tool of NGO influence. Thus, the priority information mechanisms of NGOs include symbolic policy, data monitoring, reporting practice, as well as attracting important people using material or moral arguments. Based on the constantly changing nature of advocacy organizations, the typology of interaction between non-governmental institutions was proposed, indicating strengths and weaknesses for each cooperation format. The author of the article also emphasizes the ambivalent nature of NGOs, which on the one hand contribute to overcoming the democratic deficit on site due to broad opportunities, but on the other hand question the need for certain power institutions through replacing the latter with non-governmental structures.

Keywords: non-governmental organizations, NGOs, advocacy, advocacy groups, information campaign.

Постановка проблеми. Втрата біорізноманіття, епідемії, фінансові кризи, міграція та військові конфлікти постають прикладами складних і транскордонних політичних викликів, з якими держави мають справу в сучасному глобальному світі. Для вирішення подібних масштабних проблем чимало країн протягом останніх трьох десятиліть делегували широкі повноваження неурядовим інституціям (НУО). З огляду на їхню значимість для вирішення соціально-політичних питань, а також транснаціональну природу, НУО часто стають членами глобальних правозахисних структур. Так, на 2016 р. близько 5 тис. міжнародних неурядових організацій отримали консультативний статус в ООН, тоді як практично 8000 МНУО включені до реєстрів груп інтересів ЄС за 2018 р. [1, с.256]

Неурядові організації (НУО) працюють над усуненням структурних причин бідності, реалізацією прав людини, захистом навколишнього середовища і досягненням стійких моделей розвитку, переважно використовуючи стратегії адвокації. Оскільки ці питання є багатоплановими і складними, НУО орієнтуються на співпрацю поза географічних та інституційних меж задля поліпшення результатів роботи. Концепція політичної відповідальності НУО походить з їхньої посередницької позиції між владними структурами та індивідами, з різним соціальним статусом і інтересами.

Проте варто відзначити, що певні міжнародні та національні інститути, зокрема МВФ, визначають НУО як постачальників виключно соціальних послуг, відкидаючи їх політичну функцію і залишаючи за ними сфери освіти, охорони здоров'я тощо. Але транснаціональне співробітництво адвокаційних груп вносить суттєві корективи в сучасну політичну реальність. Так,

деякі НУО розглядаються в якості ініціатора економічних і цифрових трансформацій, активізації громадськості, а іноді і замітника деяких державних повноважень на національному рівні. НУО особливо активні в просторі, де політики відступають або втрачають легітимне право втручатися в діяльність соціуму.

Аналіз останніх публікацій. В академічних колах здійснено чимало спроб провести відмінності між групами інтересів і НУО. На думку Л. Мартіна і С. Сімонса [2], до груп інтересів відносяться формальні суб'єкти поза урядової системи, що прагнуть вплинути на склад та рішення уряду, тоді як НУО концептуалізуються в якості добровільних груп, з фінансуванням і учасниками з різних країн, котрі діють в інтересах місцевих громад. При цьому, С. Страуп і А. Мерді [3] підкреслюють, що НУО лише зрідка залучають представників галузевих або бізнес-структур, орієнтуючись, перш за все, на представників громадськості.

М. Бетсіл та І. Корел [4] вказують на ще одну особливість НУО, а саме: їх спеціалізацію щодо надання соціальних послуг, тоді як групи інтересів акцентують увагу винятково на політичних поведінкових патернах. В останні роки особлива увага також приділяється пропагандистської орієнтації НУО, спрямованої на залучення світової громадськості до боротьби за права корінного населення або захист екології. Зазначений напрямок можна знайти в дослідженнях А. Кулі, Е. Бладгуд, Г. Матео, Л. Делмус, Дж. Толберг та ін.

Досі існують протиріччя стосовно пріоритетних цілей діяльності НУО. Наприклад, Дж. Рон [5] концентрується на їхньому впливі щодо примноження добробуту місцевих громад через внесення відповідних змін в урядову політику. Проте Дж. Хеден [6], Л. Делмус і Дж. Толберг [7] стверджують, що,

незважаючи на широку спрямованість діяльності, НУО переслідують саме цілі політичного характеру, розглядаючи соціальні завдання як другорядні.

Величезний інтерес представляють дослідження в області стратегій НУО. Наприклад, Дж. Беуєрс і М. Ханеграф [8] підкреслюють їхні обмежені ресурси через відсутність вагомих економічних і нормативних важелів тиску, а також зародковий стан інструментів інформаційного моніторингу, призначених для зміни тактики держави через формування порядку денного. Така лімітованість впливу відрізняє НУО від груп інтересів, що переважно спираються на стратегії лобювання на користь власних клієнтів.

Слід зазначити, що проведення відмінностей між НУО та групами інтересів, на думку Дж. Толберга і Л. Делмус [9, с.259], вельми послабило теоретичну та емпіричну базу обох суб'єктів дослідження. Обопільне використання ресурсного потенціалу дозволило б створити нові причинно-наслідкові зв'язки, а також діапазон переговорних рішень, особливо в умовах фрагментованих політичних архітектур. Проте завдяки використанню теорії обміну, в арсеналі НУО вже з'явилися альтернативні форми адвокації, зокрема формування мереж, громадянські акції протесту, створення широких коаліцій з метою тиску на глобальні та національні інститути.

На думку Е. Бладгуд, НУО виконують роль своєрідного «бумерангу впливу» [10, с.97] для міжнародної політичної системи, який дозволяє, з одного боку, обійти певні бюрократичні формальності, але, з іншого боку, вимушений зважати на інституційні можливості та обмеження при виборі формату співпраці.

Американський вчений Г. Матео [11] досліджує цифрові форми адвокаційної діяльності, акцентуючи увагу

на тому, що НУО новітнього формату надають перевагу кампаніям на основі значущості проблем для членів місцевої громади, у той час як традиційні неурядові групи керуються експертизою проблем у процесі прийняття рішень. Т. Сомерер [12] розглядає вплив глобальних правозахисних організацій на протидію національним правилам, котрі недоцільним чином формують структури політичних можливостей для адвокаційних груп.

Мета статті – висвітлити вплив НУО на формування національного політичного порядку денного за допомогою використання механізмів адвокатури для реалізації локальних проектів через глобальну політичну арену.

Виклад основного матеріалу. Вибір адвокаційної стратегії НУО залежить від структури можливостей, під якою слід розуміти «конкретні інституційні механізми, конфігурації ресурсів і політичні умови, що сприяють формуванню мобілізаційного ядра і результативності адвокатури групи» [13, с.123].

Інституційні механізми забезпечують участь адвокаційної групи в певній структурі управління. Як стверджує С. Страуп, «значна кількість НУО спостерігається в країнах з високим рівнем політичної відкритості і сильною громадянською культурою» [14, с.428], що дозволяє ефективно лобювати інтереси різних соціальних верств усередині країни. При цьому, варто зазначити, що активна участь НУО не означає їхнього значного впливу на внутрішню політику держави. Однією з причин слабкості слугує різноманітність членів НУО, що може посилювати протиріччя при лобюванні певних інтересів. До того ж, широкоформатні НУО зазвичай передбачають створення великих коаліцій для реформування політики із залученням сильних

політичних і економічних гравців, які переслідують власні цілі.

На думку Л. Делмус і Дж. Толберга [15, с.251], адвокату групи з більшою ймовірністю братимуть участь у виробленні національної та глобальної політики за умови забезпеченості відповідними ресурсами. Податкове законодавство, виборче державне фінансування, інформаційна політика, структура лідерства та доступність внутрішніх резервів постають вагомим джерелом мобілізації НУО.

Щодо політичного середовища, слід сконцентруватися на двох його властивостях, а саме: ієрархічності і значущості для інших сфер життєдіяльності. Ієрархія політикуму спричинює труднощі в разі збільшення кількості активних учасників взаємодії, тобто інституцій, приватних суб'єктів, які визначають напрямки внутрішньої та зовнішньої державної політики, або через посилення фрагментації інституційного контексту. Згідно з Дж. Толбергом, «чим складніша політична проблема, тим вище ймовірність дефіциту точної та актуальної інформації» [16, с.183], тобто політики змушені покладатися на дані НУО.

Одночасно адвокаційні групи отримують більше можливостей для проведення власної лінії поведінки і створення гетерогенних коаліцій, відповідно до структури інституційного ландшафту. Тут ми маємо справу з питанням значимості. У разі якщо вирішення певного політичного питання відіграє вагому роль для держави, офіційні інституції з меншою ймовірністю враховуватимуть інтереси соціуму і НУО. Чим менше значення політики надають проблемі, тим більша ймовірність, що НУО заповнять прогалини в діяльності влади шляхом надання відповідних послуг. Перефразовуючи відоме твердження, адвокаційні НУО – це те, що влада може собі

дозволити, коли реальні інтереси не поставлені на карту.

Хоча, на думку І. Корел, «більшість адвокаційних груп сприймаються виключно як сервісні бюро» [17, с.118], тобто інституції, які йдуть за державною політикою. Передбачається, що НУО активізуються в умовах сильної місцевої влади і децентралізації управління. Варто зазначити, що кореляція між впливом адвокаційних груп і реалізацією рішення може бути суттєво ослаблена, якщо розробка компромісу і вагомість проблеми супроводжуються сильною протидією. Справа в тому, що мережі НУО володіють здатністю стратегічної мобілізації інформації задля формулювання нових проблем і категорій, що створює додаткові важелі тиску на уряди і перешкоджає проведенню переговорів.

Переосмислення ролі НУО поступово вбудовує їх в структуру інституційного ландшафту, де роль держави у наданні соціальних гарантій істотно послаблюється. Саме неурядові групи орієнтовані на співпрацю з місцевими громадами, заміщаючи офіційні інститути. У контексті глобалізації та зростаючої взаємозалежності всіх рівнів влади, можна говорити про розширення зв'язків між неурядовими організаціями та урядовими установами для обміну думками та інформацією з метою реалізації конкретних локальних проєктів. Адже в сучасному світі рішення, що зачіпає місцеву громаду, може складатися з ініціативи, запропонованої в Вашингтоні, стандартів, встановлених в Брюсселі, і фінансів, наданих з Токіо.

Певні політичні режими демонструють відверту неефективність у встановленні та реалізації цілей в межах власного політичного простору. Тому більшість втручань НУО пов'язані з усуненням нерівностей в наданні капіталу, послуг, знань на локальній,

національній та міжнародній аренах. Стратегія адвокатури, яку практикують НУО, спрямована на виправлення дисбалансу відносин через мобілізацію громадської думки і створення політичного тиску навколо певних питань.

Дефіцит демократії виникає саме через розсіяний характер прийняття рішень. Неурядові організації, проводячи кампанії з адвокатури одночасно на різних політичних аренах, намагаються його усунути або хоча б виправити. На думку Дж. Хеден, найчастіше транснаціональні адвокатські НУО виникають навколо проблем [18, с.234], де:

- канали комунікації між місцевими групами та їхніми урядами ускладнені або розірвані, що не сприяє вирішенню конфліктної ситуації і спричинює появу так званої «бумерангової» моделі впливу;
- активісти впевнені, що створення адвокатських мереж стимулюватиме досягнення цілей кампанії;
- міжнародні конференції та інші форми контактів формують платформи для встановлення і зміцнення громадянських мереж.

У тому випадку, коли комунікація між державними і місцевими суб'єктами слабне, місцеві НУО мають можливість безпосередньо шукати міжнародних союзників у спробах чинити тиск на свої уряди ззовні. Така «бумерангова» модель впливу, характерна для транснаціональних адвокатських мереж, коли метою діяльності виступає зміна поведінки держави. Використання зазначеної тактики поширене в кампаніях за права людини і захист екології, супроводжуючись формуванням триангулярного впливу. У країнах, де уряди не реагують на активістів локального рівня, але їхні вимоги можуть знайти відгук на інших аренах представництва, міжнародні контакти стимулюють посилення вимог вну-

трішніх груп і відкривають простір для альтернативних рішень. Зайве говорити, що стратегія бумеранга є політично чутливим інструментом, оскільки транснаціональні НУО можуть зіткнутися зі звинуваченнями в іноземному втручанні у внутрішні справи країни.

Спроба вплинути на проблему і обмеженість в ресурсах перетворили інформацію на головний важіль лобювання транснаціональних мереж. М. Нек пропонує наступні види тактик адвокатських НУО [19, с.211]:

1. Інформаційна політика, тобто здатність переміщати політично корисну та актуальну інформацію в простір з найбільшим впливом. Активістські групи формулюють проблеми з позиції добра і зла, оскільки їхнє пріоритетне завдання полягає в переконанні громадян і стимулюванні подальших дій. Ефективна структура інформаційного меседжу повинна показати, що відповідне становище або ситуація є протиприродним і запланованим явищем, з визначенням відповідальних сторін і пропозицій щодо корегування обставин. Неурядові мережі допомогли легалізувати використання показань свідків разом з технічними і статистичними даними, без яких досить складно мотивувати індивідів змінити політику.

Більшість НУО не можуть дозволити собі утримання персоналу в різних країнах. У виняткових випадках вони скеровують співробітників для проведення розслідувань, що недоцільно, якщо мова йде про інформування НУО стосовно поточних подій. Встановлення зв'язків з місцевими організаціями дозволяє НУО отримувати і відстежувати інформацію з багатьох країн за низькими цінами. Місцеві групи, своєю чергою, за допомогою міжнародних контактів забезпечують захист своїй діяльності через розголос боротьби.

2. Символічна політика, тобто здатність використовувати символи, архетипи або дії, що знаходять відгук і підтримку у відповідній аудиторії. Наприклад, вручення Нобелівської премії миру Р. Менчу в період, проголошений роком корінних народів, сприяло підвищенню рівня інформованості громадськості про стан корінних народів Північної та Південної Америки. Іноді справа стосується не однієї епізодичної події, а зіставлення розрізаних дій, що змушують індивідів переосмислити раніше отриману інформацію. Так, для багатьох американців саме протиставлення державного перевороту в Чилі, війни у В'єтнамі, Уотергейту і громадянських прав слугувало початком руху за права людини. Аналогічно, зіставлення спекотного літа 1988 р. у США з драматичними кадрами пожеж тропічних лісів у Бразилії переконало чимало громадян у серйозності і взаємозв'язку проблем глобального потепління і зникнення лісового масиву.

3. Залучення впливових гравців або ресурсів для посилення впливу. Транснаціональні НУО звертаються до двох важелів впливу: матеріального і морального. Матеріальний важіль приймає форму грошей, товарів або послуг, наприклад, отримання додаткових голосів на міжнародному кворумі. Питання захисту прав людини і громадянина останнім часом фігурує як один з ключових предметів переговорів, при цьому правозахисна тактика інститутів пов'язана з погрозами припинення військової та економічної допомоги або заявами про майбутнє погіршення дипломатичних відносин. Варто згадати підкреслений активістами зв'язок між охороною навколишнього середовища і співпрацею з банками, що підтримують корпорації-забруднювачів екології.

Моральний важіль характеризується фактором мобілізації сорому, коли поведінка цільових акторів контролюється і висвітлюється міжнародним моніторингом. Якщо держави високо цінують міжнародний престиж, така тактика може виявитися ефективною. Наприклад, під час кампанії за дитяче харчування, адвокаційні активісти використовували моральні важелі, щоб переконати держави голосувати за Кодекси поведінки ВООЗ / ЮНІСЕФ. У результаті, навіть Нідерланди і Швейцарія, основні експортери дитячої суміші, проголосували за кодекс.

4. Політика підзвітності. Неурядові структури прагнуть перетворити заяви політиків на реальні можливості для дотримання політики підзвітності. Після того, як уряд публічно заявив про свою прихильність певним принципам, адвокаційні НУО можуть використовувати озвучені позиції для зіставлення дистанції між дискурсом і відповідною практикою. Оскільки пильний контроль бентежить чимало держав, вони, намагаючись зберегти простір для маневру, досить часто відходять від чітких заяв.

Для здійснення впливу на внутрішні процеси і політику, транснаціональні адвокаційні НУО мають змогу стати частиною більш великих політичних спільнот, що групують учасників різних інституційних і ціннісних позицій. По суті, самі НУО можна розглядати як політичні простори, де дійові особи дискутують з приводу соціальних, культурних чи політичних значень спільних проєктів. В обох випадках транснаціональні мережі стають ключовими інструментами культурних і соціальних переговорів, що лежать в основі процесів регіональної інтеграції.

У мережах НУО створюється форма представництва, яка в своєму оптимальному варіанті може зміщуватися

з місцевого на національний і міжнародний рівні або навпаки відповідно до цілей кампанії. На думку Л. Делмуса та Е. Бладгуда [20, с.262], можна виділити кілька форматів взаємодії:

- *Гібридна кампанія.* У даному випадку стратегії адвокатури встановлюються через тісні консультації з бенефіціарами ініціативи. При цьому, цілі НУО на всіх рівнях представництва дублюють завдання місцевих громад за наявності постійного обміну інформацією між учасниками.

Одним з найбільш яскравих прикладів гібридної кампанії слугує випадок з будівництвом греблі на р. Нармада, Індія. Проект передбачав затоплення земель понад 250 тис. місцевих племен. Завданнями кампанії були отримання належної компенсації за переселення, захист природи, викриття нездатності місцевої влади дотримуватися власних обіцянок, виведення з фінансування Світового банку та припинення будівництва греблі.

Дані, що надходили з міжнародних інститутів, перекладалися мовами племен і знаходилися у відкритому доступі. Ресурси також розподілялися: факси оплачувалися міжнародними екологічними організаціями, а телефонні дзвінки – фондами НУО. Фінансові потоки не зосереджувалися в одних руках, переходячи з одного рівня представництва на інший. Тісна співпраця і відсутність суперечливості між цілями призвели до зупинки будівництва греблі.

- *Паралельна кампанія* характеризується наявністю різних, але сумісних цілей, середнім рівнем політичної відповідальності з боку НУО та багатаетапністю інформаційної кампанії.

За приклад можна звернутися до ситуації з Арунською греблею. Хоча призначена для будівництва долина була малозаселеною, проте, містила унікальну екосистему. Але цілі НУО на

різних політичних аренах дещо відрізнялися.

Так, на національному рівні були створені дві коаліції: Альянс за енергію і Група Арун. Перша, виступаючи проти будівництва, ініціювала застосування інспекційних процедур в якості додаткового інструменту адвокатури та представила єдиний документ економічних і екологічних претензій, у співпраці з корінним населенням. Друга НУО була зацікавлена у фінансуванні Світовим банком Арунської ГЕС і відстоювала необхідність виплати компенсацій місцевим жителям, а також вирішення проблем безробіття. При цьому племена не знали про подібну ініціативу. Протидія та публічна кампанія Альянсу були настільки сильними, що Всесвітній банк заявив про вихід з проекту, залишивши інтереси другої НУО та її прихильників незадоволеними.

- *Дисоційована кампанія* пов'язана з паралельним відстоюванням конфліктуючих цілей різними НУО, одностороннім потоком інформації і випадковим вибором стратегій адвокатури.

Прикладом слугує інвестиційна ініціатива американської компанії Scott Papers щодо створення плантації целюлози у Східній Індонезії. Після публічного оголошення про будівництво індонезійська мережа охорони лісів (Skephi) сформувала коаліцію з 9 неурядових організацій в Джакарті. Серед заявлених проблем були проведення оцінки впливу на навколишнє середовище, залучення до проекту місцевих громад, вибір відповідної території, обробка відходів.

Місцеві НУО почали тісну співпрацю з компанією, уклавши угоду про справедливе працевлаштування і процедури контролю з боку місцевих громад. Scott Papers погодилася розробити карту території проекту, з використанням карти поселень, де відби-

валися кордони традиційної власності на землі, не враховані офіційними документами. Але місцеві і міжнародні НУО не обмінювалися інформацією між собою. Міжнародні групи були впевнені в залякуванні місцевого населення і відсутності у них точної інформації. Фінальна точка була поставлена статтею в «Нью-Йорк Таймс», де компанія фігурувала в якості ініціатора знищення тропічних лісів. У результаті Scott Papers заявила про вихід з проекту, пізніше зізнавшись, що тиск НУО зіграв важливу роль в ухваленні такого рішення.

- *Конкурентна кампанія* орієнтується на контрпродуктивний вплив адвокаційної стратегії за дефіциту обміну інформацією і координації між залученими НУО.

За приклад згадаємо боротьбу племені уаорані проти американських нафтових інтересів в Еквадорі. З 1967 р. американські компанії безкарно експлуатують нафтові ресурси Еквадору, що супроводжується нафтовими пожежами та залякуванням місцевих жителів. Залучені адвокаційні групи виступали за порятунок тропічних лісів і захист прав корінних народів.

Зважаючи на відсутність інформації між різними учасниками ставка була зроблена на стратегії, які вважалися політично здійсненними, а не ті, що відповідали проханням місцевих громад. У результаті досягнутих домовленостей племена втратили права на управління власними територіями. Як бачимо, динаміка відносин між адвокату групами визначає якість самих НУО з позиції основного каналу формування різних спрямувань в галузі сталого розвитку та формування альтернативних форм демократії.

Висновки і перспективи подальших досліджень. Адвокаційні мережі мають величезне значення на міжнародному, регіональному та національ-

ному рівнях, сприяючи зближенню ключових учасників партнерства та їх ціннісних позицій. Вибудовуючи нові зв'язки між суб'єктами громадянського суспільства, державами і міжнародними організаціями, НУО розширюють можливості для діалогу та обміну інформацією. У таких проблемних питаннях, як навколишнє середовище і права людини, вони також надають додаткові міжнародні ресурси для нових учасників внутрішньої політичної боротьби. Тобто розмиваючи кордони у відносинах між владою і соціумом на національному та глобальному рівнях, адвокаційні мережі допомагають трансформувати неефективні практики національного суверенітету.

Створення когнітивних меж виступає важливим компонентом адвокаційних стратегій транснаціональних мереж. Останнє орієнтується на внутрішню узгодженість політичної структури та її відповідність громадянській культурі. Члени НУО активно шукають способи залучити проблемні питання до спільного порядку денного, формулюючи їх інноваційними методами в обставинах з найбільшим потенційним резонансом. Наприклад, захист прав на землекористування в басейні Амазонки придбав зовсім інший характер і союзників з позиції збезділення, ніж у контексті проблеми соціальної справедливості або регіонального розвитку.

Транснаціональні адвокаційні мережі зазвичай залучають невелику кількість активістів. Види політики тиску та порядку денного, в яких вони беруть участь, не орієнтуються на масову мобілізацію, за винятком рідкісних акцій протесту з залученням корінного населення. Замість бойкоту НУО вдаються до стратегії подвійного представлення проблеми. Поєднання прав корінних народів і екологічної боротьби слугує гарним прикладом

стратегічної боротьби, оскільки екологічна платформа більш прийнятлива до претензій, ніж правозахисні майданчики.

Розширення відносин між НУО для подолання обмежень власної спеціалізації на одній політичній арені і створення більш ефективних альянсів часто є нездійсненим прагненням. Звичайно, чимало експертів виступають за посилення правозахисних НУО природоохоронними аналогами або тісну співпрацю адвокаційних груп з нішевіми організаціями та громадськими рухами. Але виникає логічне питання: як саме НУО зможе управляти такою множиною відносин? Вже на базовому рівні обміну інформацією для підтримки будь-яких взаємодій знадобляться чималі ресурси.

Різні транснаціональні суб'єкти переслідують різні цілі і завдання. Щоб зрозуміти, як відбуваються зміни у світовій політиці, необхідно концептуалізувати категорії транснаціональних акторів і зрозуміти їхню логіку співробітництва і природу поточних процесів. Логіка транснаціональних адвокаційних мереж, що часто конфліктують з державами через базові принципи управління, вельми відрізняється від логіки інших транснаціональних суб'єктів, які надають окремі послуги або переваги країнам.

Перебуваючи на одній політичній арені, НУО прагнуть налагодити партнерство задля подолання дефіциту демократії, створеного глобалізацією процесів прийняття рішень. Паралельна кампанія адвокації НУО цілком може допомогти відкрити простір для стратегічного формулювання різних спрямувань сталого розвитку відповідно до політико-економічних умов і потенційних ризиків місцевих громад.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Dellmuth, L. and Bloodgood, E. (2019). "Advocacy group effects in global governance: populations, strategies, and political opportunity structures", *Interest Groups and Advocacy*, P. 255-269.
2. Martin, L. and Simmons, B. (2014) "International organizations and institutions". In *Handbook of International Relations*, edited by Carlsnaes, W., Risse, T. and Simmons, B. A. London: Sage. – P. 326-352.
3. Stroup, S. and Murdie, A. (2015) "There's no place like home: explaining international NGO advocacy", *Review of International Organizations*, 7. – P. 425-448.
4. Betsill, M. and Corell, E. (2014) "NGO diplomacy: the influence of nongovernmental organizations in international environmental negotiations". Cambridge, MA: MIT Press. – 354 p.
5. Cooley, A. and Ron, J. (2016) "The NGO scramble: organizational insecurity and the political economy of transnational action", *International Security*, 27. – P. 5-39.
6. Hadden, J. (2015) "Networks in contention. The divisive politics of climate change". Cambridge: Cambridge University Press. – 405 p.
7. Tallberg, J., Dellmuth, L., Duit, A., & Agné, H. (2015). "NGO influence in international organizations: information, access, and exchange", *British Journal of Political Science*, 23. – P. 243-257.
8. Hanegraaff, M., Beyers, J. and De Bruycker, I. (2016) "Balancing inside and outside lobbying: The political strategies of lobbyists at global diplomatic conferences", *European Journal of Political Research*, 57. – P. 341-360.
9. Dellmuth, L. and Bloodgood, E. (2019). "Advocacy group effects in global governance: populations, strategies, and political opportunity structures", *Interest Groups and Advocacy*, P. 255-269.
10. Bloodgood, E. (2017) "The interest group analogy: international non-

governmental advocacy organizations in international politics”, *Review of International Studies*, 37. – P. 93-120.

11. Mateo, G. (2015) “Gaining access or going public? Interest group strategies in five European countries”, *European Journal of Political Research*, 52. – P. 660-686.

12. Tallberg, J., Sommerer, T., Squatrito, T., & Jönsson, C. (2013). “The opening up of international organizations: transnational access in global governance”. Cambridge: Cambridge University Press. – 389 p.

13. Hadden, J. (2015) “Networks in contention. The divisive politics of climate change”. Cambridge: Cambridge University Press. – 405 p.

14. Stroup, S. and Murdie, A. (2015) “There’s no place like home: explaining international NGO advocacy”, *Review of International Organizations*, 7. – P. 425-448.

15. Tallberg, J., Dellmuth, L., Duit, A., & Agné, H. (2015). “NGO influence in international organizations: information, access, and exchange”, *British Journal of Political Science*, 23. – P. 243-257.

16. Tallberg, J., Sommerer, T., Squatrito, T., & Jönsson, C. (2013). “The opening up of international organizations: transnational access in global governance”. Cambridge: Cambridge University Press. – 389 p.

17. Betsill, M. and Corell, E. (2014) “NGO diplomacy: the influence of nongovernmental organizations in international environmental negotiations”. Cambridge, MA: MIT Press. – 354 p.

18. Hadden, J. (2015) “Networks in contention. The divisive politics of climate change”. Cambridge: Cambridge University Press. – 405 p.

19. Keck, M. and Sikkink, K. (2012) “Activists beyond borders: advocacy networks in international politics”. Ithaca: Cornell University Press. – 320 p.

20. Dellmuth, L. and Bloodgood, E. (2019). “Advocacy group effects in global governance: populations, strategies, and political opportunity structures”, *Interest Groups and Advocacy*, P. 255-269.

REFERENCES:

1. Dellmuth, L. and Bloodgood, E. (2019). “Advocacy group effects in global governance: populations, strategies, and political opportunity structures”, *Interest Groups and Advocacy*, P. 255-269.

2. Martin, L. and Simmons, B. (2014) “International organizations and institutions”. In *Handbook of International Relations*, edited by Carlsnaes, W., Risse, T. and Simmons, B. A. London: Sage. – P. 326-352.

3. Stroup, S. and Murdie, A. (2015) “There’s no place like home: explaining international NGO advocacy”, *Review of International Organizations*, 7. – P. 425-448.

4. Betsill, M. and Corell, E. (2014) “NGO diplomacy: the influence of nongovernmental organizations in international environmental negotiations”. Cambridge, MA: MIT Press. – 354 p.

5. Cooley, A. and Ron, J. (2016) “The NGO scramble: organizational insecurity and the political economy of transnational action”, *International Security*, 27. – P. 5-39.

6. Hadden, J. (2015) “Networks in contention. The divisive politics of climate change”. Cambridge: Cambridge University Press. – 405 p.

7. Tallberg, J., Dellmuth, L., Duit, A., & Agné, H. (2015). “NGO influence in international organizations: information, access, and exchange”, *British Journal of Political Science*, 23. – P. 243-257.

8. Hanegraaff, M., Beyers, J. and De Bruycker, I. (2016) “Balancing inside and outside lobbying: The political strategies of lobbyists at global diplomatic conferences”, *European Journal of Political Research*, 57. – P. 341-360.

9. Dellmuth, L. and Bloodgood, E. (2019). “Advocacy group effects in global governance: populations, strategies, and political opportunity structures”, *Interest Groups and Advocacy*, P. 255-269.

10. Bloodgood, E. (2017) “The interest group analogy: international non-

governmental advocacy organizations in international politics”, *Review of International Studies*, 37. – P. 93-120.

11. Mateo, G. (2015) “Gaining access or going public? Interest group strategies in five European countries”, *European Journal of Political Research*, 52. – P. 660-686.

12. Tallberg, J., Sommerer, T., Squatrito, T., & Jönsson, C. (2013). “The opening up of international organizations: transnational access in global governance”. Cambridge: Cambridge University Press. – 389 p.

13. Hadden, J. (2015) “Networks in contention. The divisive politics of climate change”. Cambridge: Cambridge University Press. – 405 p.

14. Stroup, S. and Murdie, A. (2015) “There’s no place like home: explaining international NGO advocacy”, *Review of International Organizations*, 7. – P. 425-448.

15. Tallberg, J., Dellmuth, L., Duit, A., & Agné, H. (2015). “NGO influence in international organizations: information, access, and exchange”, *British Journal of Political Science*, 23. – P. 243-257.

16. Tallberg, J., Sommerer, T., Squatrito, T., & Jönsson, C. (2013). “The opening up of international organizations: transnational access in global governance”. Cambridge: Cambridge University Press. – 389 p.

17. Betsill, M. and Corell, E. (2014) “NGO diplomacy: the influence of nongovernmental organizations in international environmental negotiations”. Cambridge, MA: MIT Press. – 354 p.

18. Hadden, J. (2015) “Networks in contention. The divisive politics of climate change”. Cambridge: Cambridge University Press. – 405 p.

19. Keck, M. and Sikkink, K. (2012) “Activists beyond borders: advocacy networks in international politics”. Ithaca: Cornell University Press. – 320 p.

20. Dellmuth, L. and Bloodgood, E. (2019). “Advocacy group effects in global governance: populations, strategies, and political opportunity structures”, *Interest Groups and Advocacy*, P. 255-269.